

maade, som altid kan erklæres for usforsvarlig. Jeg vil forøvrigt ikke, som jeg allerede før bemærkede, opholde mig ved Enkeltheder i Redaktionen. Foruden dette Udtryk: aabenbar Uvidenhed, som man efter min Mening helst maa se at ændre, er der ogsaa enkelte andre Udtryk i Paragrafen, som jeg tror, at man hellere skal forandre. Overhovedet er det et Spørgsmaal, om det er heldigt at opstille en saadan kunstig Præsumtion, som det er Paragrafens Hensigt at opstille; jeg tror, at man nok kunde hjælpe sig uden en saadan, men dette regner jeg for Enkeltheder, som jeg derfor ikke paa dette Stadium videre skal fordybe mig i. — Jeg skal endnu kun tilføje, at jeg ogsaa tror, man maa være den høitagtede Justitsminister Tak skyldig for § 11, hvorved han gjør Ende paa den Tilstand, der nu bestaar, og som indeholder en stor Uret mod Lægerne. Jeg skal tilføje, at det forekommer mig, i Modsætning til hvad der ytres i Motiverne, at den Regel, der indeholdes i Lovforslagets § 11, burde gives, hvad enten man i Øvrigt, som det hedder, frigiver Lægevirkfomheden eller ikke. Der er maasse adskillige Medlemmer, for hvem det ikke er ganske præsent, hvad det egentlig er, der sigtes til i § 11, fordi der jo kun er henvist til de paagjældende Lovsteder. Hvad der sigtes til, er den tægtmæssige Betaling for Lægehjælp, som bestaar endnu den Dag i Dag, og som Domstolene maa følge, naar der ikke foreligger en forudgaaet Overenskomst mellem Lægen og den Paagjældende, og denne Tægtbetaling er i højeste Grad ubillig lav for Lægerne. For at godtgjøre dette, behøver jeg ikke at minde om nogetfomhelst Andet end den Omstændighed, at denne Tægtbetaling er fastsat i Mæret 1672. Jeg tror ikke, at der er nogen af de Herrer, som vilde finde sig i at faae deres Værer eller Arbeide betalt efter en Tægt fra 1672; derfor forekommer det mig, at selv om man ikke vil frigive Lægepraxis og man som Følge deraf vil beholde en Lægetægt, saa taler Billighed i ethvert Tilfælde for, at den bliver revideret i Overensstemmelse med Tiderne.

Justitsministeren: Det har selvfølgelig ikke kunnet komme mig uventet, at forskjellige Betæneligheder mod det foreliggende Lovforslag ere komne til Orde, og heller ikke har just Indholdet af de Betæneligheder, som ere blevne fremsatte, kunnet overraske mig. Jeg turde maasse endog sige, at alt væsentligt af, hvad der er fremkommet om Sagen i sin Almindelighed, er blevet udtalt tidligere, tilbøfs af mig selv, og findes udførlig fremsat i de trykte Motiver, der ledsage Lovforslaget. For saa vidt kunde jeg maasse nok fatte mig meget kort, og kunde lige overfor de fremsatte Betæneligheder henvise til, hvad der i den Anledning er gjort gjældende i Motiverne. Smibler tid skal jeg dog gjøre en mere almindelig Bemærkning, hvortil jeg foranlediges

ved de Ord, hvormed det ærede 4de kongevalgte Medlem (Ussing) i Dag indlede sine Udtalelser. Hvis jeg ikke har misforstaaet ham, udtalte han, om end i en mild Form, en Slags Forundring over, at den nuværende Justitsminister havde forladt det Standpunkt, hvorpaa han her havde stillet sig ved denne Sags Behandling i foregaaende Sæssion, trods de bestemte Udtalelser, han den Gang fremsatte, og trods de Betæneligheder, der vare haandhævede af det kongelige Sundhedskollegium. Jeg har i Grunden paa Forhaand indpaaet en saadan Bemærkning af det ærede Medlem, nemlig i de Ord, hvormed jeg ledsagede Lovforslaget, da jeg havde den Ære at indbringe det her i Thinget; men jeg maa dog gjøre opmærksom paa, at ligesom selvfølgelig det, der er kommet frem i begge Rigsdagens Afdelinger, ikke har kunnet blive uden Indflydelse paa den Maade, hvorpaa jeg har anset det for rigtig at stille mig til Sagen, saaledes har jeg heller ikke kunnet anse det for rigtigt eller forsvarligt ved Bedømmelsen af den Maade, hvorpaa denne Sag skulde tages, at stille mig paa et, om jeg saa maa kalde det, blot theoretisk Standpunkt. Skulde jeg følge min egen personlige eller individuelle Opfattelse, vilde jeg ganske vist komme til det Resultat, for hvilket flere ærede Medlemmer have udtalt sig. Jeg vilde finde det forsigtigst at blive staaende ved de to første Paragrafer; om man vil medtage den sidste og den næstsidste Paragraf, er jo for saa vidt et Spørgsmaal af underordnet Betydning. Jeg vilde anse det for forsigtigst at gjøre dette, men det forekommer mig, at man ved Behandlingen af flige Emner ikke alene kan tage Hensyn til det Resultat, hvortil man vil komme gjennem en theoretisk-kritisk Betragtning af Spørgsmaalet, man kan ikke ganske se bort fra, hvorledes Forholdene opfattes i den virkelige, i den praktiske Verden, og jeg har maattet sige til mig selv som Justitsminister, at der vilde kunne falde et Ansvar paa mig ikke blot derved, at jeg ydede min Medvirkning til at fremkalde en Ordning, som kunde medføre Fare, men ogsaa derved, at jeg satte mig mod en Ordning, som ganske vist maasse kunde have sine Betæneligheder, men som dog maasse ogsaa kunde gives saaledes, at Farerne væsentlig bleve fjernede, naar en saadan Modstand maasse netop kunde føre til, at man paa et senere Tidspunkt kom til en Ordning, som ganske anderledes vilde udsætte Samfundet for Farer og Ryskelser. Jeg har ikke kunnet se bort fra, at den almindelige Mening, der har gjort sig gjældende her i Rigsdagen, netop fordi den er kommen stærkt frem, ikke blot i den ene Afdeling af Rigsdagen, men ogsaa i den anden, maa anses for temmelig almindelig her i Landet, og jeg lægger ingen Skul paa, at jeg i min nuværende Stilling har havt rig Leilighed, rigere maasse end de fleste, til at blive overbevist om, jeg kunde fristes til at sige, i hvilken utrolig Grad